

ἀπ' ὄψε, καὶ κοιτάζαν στὸ δρόμο.
Κανένας δὲν περνοῦσε.
Ἐστρεψάν τότε μέσα, στὸ Σωτήρη.
Ἡ ἀνατολή του ἀνεβοκατέβαινε βαριά. Τὰ μάτια του ἦταν ἀνοιχτά. Πρωγαυλοῦσε.
Σαφηνιά, τὸ πάτωμα ἔτριξε σὲ μιὰ μεριά, σὰ νὰ πατοῦσε κάποιος ἐλαφρά. Καὶ τὸ καντήλι πέταξε μιὰ φλόγα, κ' ἔσβησε. Τὸ φεγγάρι φώτιζε μονάχα.
Ἡ μάνα τότε ἔπεσε στὰ γόνατα. Κάποιον παρακαλοῦσε στὸ σκόταδι. Κ' ἡ κόρη τῆς γονάτισε μαζί της.
Ἡ φωνὴ τῆς μάνας ἔλεγε :
— Παῖδι μου! Παῖδι μου! Παῖδι μου, μὴ μᾶς παίρνει τὸ Σωτήρη!...
Κ' ἡ κόρη αἶσθε γιορτοὶ κλάματα, σὰ νὰ μοιρολογοῦσαν πεθαμένο...

Σὲ λίγο χάραξε.
Μάνα καὶ κόρη δὲν ἔγιναν κλεισὶ μάτι.
Ἦταν πεσιμένες χάμιον, ἀποκατωμένες ἀπ' τὸν τρόμο. Ποῦ καὶ ποῦ, ἔνας λιγμός τίναξε τὸ κορμὶ τους.
Ἐνας γείτονας, προῖ-προῖ, βόηκε τὴν πόρτα ἀνοιχτή, καὶ μίηκε μέσα.
Ἐστρεξε, τίς σήκωσε, τοὺς ἔφερε νερό.
Κ' οἱ δύο τους, δὲ μοιροῦσαν νὰ μιλήσουν.
Ἦρθε κ' ὁ Παναγιῆς, ὁ μικρός ποῦ ἔπνιζε στὸ Σωτήρη, γὰρ νὰ κατηφορίσουν στὸ παζάρι. Περνοῦσε μὲ τὸ γάδιό του, καὶ μίηκε μέσα, καθώς ἄκουσε κουνέντες.
Κ' ὁ Σωτήρης ἔδωκε καλότερα.
Ὁ πνετός εἶχε πέσει.
Τὰ μάτια του ἦταν ἀκόμα θολὰ καὶ ζουραομένα. Ἡ ἀνατολή του, ὅμως, ἦταν πιὸ κανονική, τὸ χροῖμα του καλύτερο. Χωμογελοῦσε. Μὲ τένα χέρι χάρωνε τὰ μαλλιά τῆς μάνας του.
Ὅταν ἤρθε ὁ γιατρός, τοὺς εἶπε πὸς ἡ κρίση εἶχε περάσει.
Ὅταν, πρὸς τὸ βράδι, γύρισαν καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ ἀπ' τὸ παζάρι, ὁ Σωτήρης ἦταν μισοκαθισμένος στὸ κρεβάτι.
Σὲ μιὰ ἑβδομάδα, ἦταν ἐντελῶς καλά.
Ἡ μάνα, ὅμως ἔμεινε γὰρ πάντα σὺν τρελλῇ.
Ἦξερε τώρα, μέσ' στὰ βάθη τῆς καρδιάς της, πὸς ἂν ὁ ἕνας γιός εἶχε μιλήσει—ἀπ' τὰ θεμά τῆς παρακάλα, πὸς τὸ ἔαυρος—ὅμως ὁ Ἄλλος, τὸ κενρὸ τῆς τὸ καμιά, ποῦ τὸν περιέμενε μιὰ μέρα νὰ γυρῆσει—ὁ Ἄλλος ἦταν τώρα πεθαμένος!... Ἐχε μπετὶ τὴ νύχτα στὸ σπίτι νὰ πῶν τὸν ἀδερφό του, μὰ τὰ λόγια τῆς τὸν συγκράτησαν κ' ἔφυγε πάλι, ἔφυγε σὰν ἴοκος, ἔσπασε βαρῆς κ' ἀνάλαφρος μαζί, ἴοκος τὸ κατὸν κόσμου...
ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΩΤΗΣ

**ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ**

Τὸ ἀκριβότερο γραμματόσημο
Εἰς τὴν Διεθνή Ἐκθεσὴν Γραμματισμῶν, ἡ ὁποία ἀνοίξε τελευταία στὴν Νέαν Ὑόρκην, ἐξετέθη μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ ἀκριβότερο γραμματόσημο τοῦ κόσμου.
Εἶνε ἓνα μονόλεπτο γραμματόσημο τῆς Βρετανικῆς Γουίνεας, χρονολογούμενο ἀπὸ τοῦ 1856 καὶ διατηρούμενον εἰς ἀρίστην κατάστασιν.
Τὸ γραμματόσημον αὐτὸ ἀγοράσθηκε στὰ 1922 ἀντὶ 7,317 λιρῶν (δηλαδή περὶ τὰ 3 εκατομμύρια δραχμῶν)!... Ἡ τιμὴ αὐτῆ εἶνε ἡ μεγαλύτερη στὴν ὁποία ἔφτασε νὰ πωληθῆ ἓνα γραμματόσημον.
Ἄς σημειωθῆ ἀκόμη ὅτι τὸ πληθυσμιακὸν αὐτὸ χαρτάκι εἶνε ἀσφαλίσμενον ἀντὶ 10,000 λιρῶν!...

Ἡ φωνὴ ὡς πυροβλαστικὸν μέσον
Ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος εἶνε ἀνάστατος τὸν τελευταῖον καιρὸ. Κάποιος Κάρλος Κέλλογ καταρθῶναι νὰ σβῆνῃ τίς πυρκαϊῆς μονάχα μὲ... τὴ φωνὴν!... Ὁ Κέλλογ αὐτὸς ἔδωκε πάλιν πρὸ ἑβδομάδος μιὰ τεραστία πυρκαϊὰ στὸ Μπρεζιλίεν μὲ... δύο μόνον στενωρεῖας χρονιάς... ἔξ ἀποστάσεως 7 χιλιομέτρων!...

Τὸ γεγονός δὲν ἐπαδέχεται καμιά ἀμφισβήτησι, γιὰ τὸ πείραμα εἶνε παρῶσα πενήνητον φοιτητῶν συνοδοιμημένων καὶ ἀπὸ τοὺς καθηγητῶν τους.
Οἱ ἱατρικοὶ κύκλοι τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου βρισκόνται ἐπίσης σ' ἀνάστατον πρὸ τοῦ ἐκπληκτικοῦ αὐτοῦ φαινομένου. Ὁ Κέλλογ στὸ παρελθὸν ἐχρησιμοποίησεν ὡς μέντιον μὲ πολλὰς ἱατρικὰς παρατηρήσεις!...

ΤΟ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ὁ κ. Ἀλέξ. Δελμούζος

**ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ
ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΑΛΟΓΟ**

Ἐπάρχουν προφητικὰ καὶ μάντις; Ἐνα περίεργον καὶ ἀνεξήγητον περιστατικὸν. Ὁ λόρδος Οὐίντχαμ καὶ ὁ Βενετσάνος μάντις. «Φυλάξου ἀπ' τὸ ἄσπρο ἄλογο!...» Ἡ φυλάκισις τοῦ λόρδου. Τὸ ἄλογο τοῦ οὐκίσμου. Καὶ τὸ μοιρικό ἄσπρο ἄλογο ποῦ σκότωσε τὸν Οὐίντχαμ.

Ὁ Σέρ Οὐίλλιαμ Οὐίντχαμ, γνωστός γὰρ τὴν ἀνάμειξί του στὴν κίνησι πρὸς καλινόρθωσι τοῦ Ἰαζωβόου Στουάρτ στὸ θρόνον τῆς Ἀγγλίας, ταξείδενε κάποτε, κατὰ τὰ τέλη τοῦ δεκατοῦ ἑβδόμου αἰῶνος, στὴν Ἰταλία. Μία μέρα πέρασε μὲ τ' ἀμάξι του ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου, στὴν Βενετία.

Ἐκεῖ παρητήρησε πλῆθος ἀνθρώπων συγκεντρωμένων σὲ μιὰ ἄκρη τῆς πλατείας. Ὅταν πλησίασε, περίεργος νὰ διτ' ἐμφανίαι, ἀντίκρισε στὴ μέση τοῦ πλῆθους ἀνεβασμένον σ' ἓνα σκαμνὶ ἓναν ἀνθρώπον, ποῦ κρατοῦσε στὸ στήμα τὸν ἓνα μετάλλιον σωλῖνα, μὲ τὸν ὅποιον μιλοῦσε στὸ πλῆθος.

Ὁ Σέρ Οὐίντχαμ σταμάτησε καὶ ρώτησε ἀπὸ κάποιον ἀπὸ τὸ πλῆθος ποῖος ἦταν ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπος.

— Ὁ, αὐτὸς εἶνε ἓνας περίεργος μάντις! ἀπάντησε ὁ Βενετσάνος. Πῶς συμβαίνει νὰ μὴν τὸν ἔξερες. Εἶνε γνωστός σ' ὅλη τὴν Ἰταλία...
Ὁ λόρδος ποῦ ἦταν ἀπληθαγμένος ἀπὸ κάθε δεσποδισμῶνα, ἐγέλασε μὲ τὰ λόγια τοῦ ἀπλοῦ ἀνθρώπου καὶ διέταξε τὸν ἀμαξῆ νὰ τραβιῆθῃ τὸ δρόμο του. Τὴν ὄρα ὅμως ποῦ πέρασε τὸ ἀμάξι ἀκριβῶς μπροστὰ ἀπὸ τὸν μάντι, ἐκεῖνος ἐκάρωσε τὸ βλέμμα τὸν ἔπαινον στὸν Σέρ Οὐίντχαμ καὶ τοῦ φωνάζει :
— Σινοῦ Ἐγγλέζο, φυλάξου ἀπὸ τὸ ἄσπρο ἄλογο!...

Τὰ λόγια αὐτὰ προκάλεσαν καταπλήξι στὸν Ἄγγλον, γιὰ τὴν ἀμνηστία ἓνα ἀνάλογο παράδοξον γεγονός τῆς νεανικῆς τῆς ηλικίας. Ὅταν ἦταν ἀκόμη νέος γορῖζοντας μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ κενήν, εἶδε μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ πατρικοῦ τοῦ πατρικοῦ συγκεντρωμένους δύοους τοὺς ὑπηρετῆς τῶν σπιτιῶν, γύρω ἀπὸ ἓναν ἠλιωμένον ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος, ὅπως τοῦ εἶπαν, ἦταν κορφάλαος, μὰ ἔξερε νὰ προλέγῃ τὸ μέλλον. Τῆς προφητείας του τῆς ἔγραψε ἐπάνου στὸν τοίχον. Μόλις ὁ κορφάλαος ἀντίκρισε τὸ νεαρὸν λόρδον, τοῦ ἔνευρε νὰ πλησιάσῃ γὰρ νὰ τοῦ πῆ κ' αὐτοῦ τὴν τύχη του. Ὁ λόρδος πλησίασε γελώντας καὶ παίρνοντας τὸ πρῶμα σ' ἄσπεί. Τότε ὁ γέρος ἔγραψε ἐπιδράκρια ἐπάνου στὴν πύλη τὴν φράσι :

— Προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὸ ἄσπρο ἄλογο!...

Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ θυμῆθηκε ὁ λόρδος μόλις ἄκουσε τὴν προφητεία τοῦ Ἰταλοῦ μάντιος καὶ ὑποτάσθηκε πὸς ὁ παλαιὸς γέρο-κορφάλαος καὶ ὁ Ἰταλὸς μάντις ἦταν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Μολαταῦτα ἡ ἔξερνα ποῦ ἔκανε ἐπάνου στὸν ζήτημα αὐτὸ τὸν διέψευσαν. Γιὰ τὴν ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Ἰταλὸς μάντις δὲν εἶχε ποτὲ ἀποκαταρτηθῆ ἀπὸ τὴν Βενετία.
Πέρασαν ἐντομιμαξὺν ἀρκετὰ χρόνια, Ὁ λόρδος εἶχε ἔχασει τὴν ἀλλόκοτην προφητεία ὅταν τοῦ ἔτυχε σὲ μιὰ περίστασι νὰ τὴν ξαναθυμῆθῃ καὶ πάλι. Λίγον καιρὸ δηλαδή μετὰ τὴν ἀνοδο στὸν θρόνον τοῦ βασιλεύος Γεωργίου τοῦ Α' τοῦ Ἀννοῦῆρου, ὁ λόρδος συνέληφθη ὡς συννομότης ἐναντίον τοῦ καθεστώτος καὶ φυλακίσθηκε στὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου. Τὴν ὄρα δὲ ἀκριβῶς ποῦ τὸν πήγαναν στὴν φυλακή, εἶδε ἓναν τεχνίτη νὰ ζωγραφίζῃ ἐπάνου ἀπὸ τὴν ἑσωτερικὴν πύλη τοῦ φρουρίου τὸ οὐκίσμημα τοῦ Ἀννοῦῆρου, ποῦ παρίστανε ἓνα ἄσπρο ἄλογο. Ἡ σήματισις αὐτῆ ἔκανε στὸν λόρδον μεγάλη ἐντύπωσι καὶ διηγῆθηκε στὸν ὑποδιευθυντὴ τῶν φυλακῶν, ὁ ὁποῖος τὸν συνόδενε, τίς δύο προφητείας, τίς ὁπίεις—κατὰ τὴν ἰδέα του—ἔβλεπε τώρα ἐκπληρούμενες. Μολαταῦτα οἱ φόβοι του δὲν ἐπαλήθευσαν, γιὰ τὸ σὲ λίγον καιρὸ ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔδωσε ἀμνηστία καὶ ὁ λόρδος ἀνέστησε τὴν ἐλευθερία του.

Μία μέρα ὁ Οὐίντχαμ βγήκε σὲ κενήν. Καθάλα σ' ἄλογο τοῦ κενηγοῦσε μέσα στὸ δάσος ἓνα ἀγορῖχορον. Ἐξάφα ν' ἄλογο ἀφηνίασε, τὸν τίναξε κάτω, τὸν κατεπάτησε καὶ τὸν σκότωσε!...

Τὸ ἄλογο αὐτὸ ἦταν ἄσπρο!...

Τὸ ἄλογο αὐτὸ ἦταν ἄσπρο!...